

Životopis Aleny Dokulilové

Alena Dokulilová se narodila 19. července roku 1930 ve Výčapech. Její otec, František Hanta, byl správce lihovaru. Jako mladý vychodil Hospodářskou školu v Praze (dnešní střední škola s maturitou) a byl tedy v obci váženým občanem. Mimo jiné hrál také ochotnické divadlo. Matka Aleny Dokulilové se jmenovala Božena Roupcová. Kvůli špatným sociálním podmínkám ji v mládí rodiče dali k adopci Leopoldu Roupcovi a Kateřině Roupcové, což byli její strýc a teta. Dostala revmatickou artritidu a následkem léčby onemocněla těžkou srdeční vadou. Alena Dokulilová měla také bratra, Jaroslava Hantu, který byl inženýr a pracoval v Elektro-technickém výzkumném ústavu v Praze.

Lihovar ve Výčapech – 1932

Alena Dokulilová na biřmování s bratrem

Jaroslav Hanta – 1970   Božena Hantová - 1985

Jako malá navštěvovala Alena Dokulilová Obecnou školu ve Výčapech a později „Měšťanku“ v Jaroměřicích nad Rokytnou.

V jejích devíti letech vypukla druhá světová válka a i obcí Výčapy prošly dějiny. Nějaký čas se na rozlehlém dvoře výčapského lihovaru bez zeptání ubytovali němečtí vojáci. Podle slov Aleny Dokulilové se chovali celkem slušně, byli to vojáci Wermachtu. Ke konci války v noci do vesnice přišli partyzáni a během několika hodin vypustili všechny zásoby lihu, které byly určeny k expedici druhý den. Důvodem byla blížící se fronta a obava z ruských vojáků, jež byli pověstní svým kladným vztahem k alkoholu. Hrozily pak následné výtržnosti.

„Bydleli jsme tam. Vždy tam přijeli vojáci a měli tam kuchyň. Prvně tam byli Němci a potom přijeli Rusi no a vařili tam na dvoře.“

„Přišli partizáni potom, to bylo na zelené čtvrtce. Já jsem byla v sokole. V deset hodin nás propustila, já že půjdu dom. Já jsem se bála a teď jsem letěla k tý bráně a tam stála nějaká paní. Měla takovej baloňák, odhrnula ho a měla navěšený takový granáty.“

„Najednou se dveře otevřeli a flinta: “Kde je telefon?” Děda povídá tam naproti. Ta oni tam vlítli do kanceláře a přestříhali dráty.“

„To ti byla takový dvě ohromný nádrže a plný lihu a oni to měli druhej den vyvážet na nádraží a posílat to někam pryč do továrny a oni to t partizáni věděli, a tak šli a vypustili to, aby prej Rusové nedělali ostudu.“

Za války se běžně na venkově ubytovaly děti z měst, kde bylo málo jídla. I Božena Hantová ubytovala takto několik dětí a příkladně se o ně starala. Na venkově často děti zapoměly na útrapy války a na to, co se dělo v celé Evropě. Poslední dva roky války ubytovala Božena Hantová i rodinu Kochancových z Polska, která uprchla před Rudou armádou (zábor polského území). Alena Dokulilová spřátelila s dívkou z této rodiny Darinou, protože byly stejného věku. Po válce musela Darina jako už sovětská občanka opustit Československo za velmi dramatických okolností. S Alenou Dokulilovou se znovu setkala až v devadesátých letech dvacátého století, kdy navštívila tehdejší Československo se svojí rozvětvenou rodinou, aby jí ukázala, kde trávila roky války.

Později se Alena Dokulilová vdala za Jaroslava Dokulila, který také pocházel z Výčap z rodiny krejčího. Měla s ním dvě děti, Jaroslava a Alenu. Přestěhovali se do Jaroměřic nad Rokytnou do domu postaveného Kateřinou a Leopoldem Roupcovými. Byla zaměstnána v tamější mlékárně jako laborantka.

V dnešní době žijí Dokulilovi ve velmi pokročilém věku u své dcery a zetě, kteří se o ně starají.